

[Arbejdsministeren.]

stilling, men havde henstillet, at bestræbelserne for at beskæftige de invaliderede fortsat baseredes på frivillighed.

Københavns kommune var dog positiv, det vil jeg gerne sige. Det var nødvendigt med nye forhandlinger og overvejelser, også fordi det i revalideringslovens § 9 er bestemt, at de nærmere regler for gennemførelse af den omhandlede fortrinsadgang fastsættes efter forhandling med socialministeren, finansministeren og indenrigsministeren. I overensstemmelse hermed har det udkast, som vi modtog sidste år, været sendt til overvejelse i de nævnte ministerier, som naturligvis orienterede sig hos de respektive styrelser og organisationer, hvis interesser og erfaringer bør medinddrages ved bedømmelsen af det foreliggende forslag til en kongelig anordning.

Nu tillader tiden ikke, at jeg går nærmere ind på de mange synspunkter, der er fremkommet, men jeg vil gerne sige, at der fra alle sider — som tilfældet også har været under udvalgsbehandlingen — er givet udtryk for den største velvilje over for de invaliderede. Samtidig er der imidlertid først og fremmest fra de kommunale organisationers side, men også fra adskillige revalideringscentrers og arbejdsanvisningskontorers side givet udtryk for betydelig betænkelighed ved at pålægge kommuner og andre offentlige institutioner en direkte pligt til at ansætte invaliderede. Da der imidlertid ikke under alle forhold kan regnes med tilstrækkelige resultater på frivilligt grundlag, har socialministeriet nu tilsluttet sig et forslag om en videregående ordning, dog sådan, at socialministeriet samtidig har foreslået en vis forenkling i den ordning, som var skitseret i udkastet, med henblik på kontakt mellem arbejdsanvisningskontorerne, revalideringscenterne og vedkommende kreds af arbejdsgivere, altså de offentlige institutioner.

På dette nye grundlag er udkastet om arbejdet i arbejdsministeriet i nært samarbejde med socialministeriet, og det ændrede forslag får jeg forelagt en af de nærmeste dage. Jeg regner derfor med i meget nær fremtid at kunne tage endelig stilling til hele spørgsmålet, men for mig at se er det i denne forbindelse mere end i mange andre af største betydning, at det første

skridt, der tages, er rigtigt og velovervejet, da en mindre vellykket ordning vil skade mere end gavne den sag, hvis gode trivsel vi alle er interesserede i. Hertil kan føjes, at den høje beskæftigelse heldigvis har sikret disse medborgere både nye og bedre muligheder.

Clara Munck: Jeg kan kun takke for besvarelsen, der gik ud på, at nu sker der endelig noget. Selvfølgelig kan jeg ikke være enig med arbejdsministeren i, at man har fremskyndet sagen, når der er gået 5 år, siden loven blev til.

Jeg vil gerne i anledning af den positive opfattelse af de invalideredes rettigheder sige, at jeg bl. a. har peget på, at staten i lighed med, hvad der f. eks. er tilfældet i den kommune, jeg kommer fra, hvor pølsestader er forbeholdt invaliderede, måske kunne forbeholde kiosker på jernbanestationer o. lign. for invaliderede.

I anledning af den højtærede ministers positive svar vil jeg gerne stille et lille tillægsspørgsmål, nemlig dette: når regeringen fremsætter et finanslovsforslag, der efter finansministerens udsagn indebærer, at der i statens tjeneste i finansåret 1965-66 — bortset fra forsvaret og statens virksomheder — skal ske en personelforøgelse på 5.500, har arbejdsministeren så reserveret sig en del af disse nybesættelser som arbejdsmuligheder for invaliderede?

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Må jeg sige, at det ikke er min opfattelse, at dette specielt er et problem for staten. Jeg tror, staten i al almindelighed har været lige så velvilligt indstillet over for de invaliderede som andre offentlige institutioner, og der er naturligvis — også fordi sagen nu er under behandling — ikke tale om, at man har truffet beslutninger, som kan foruddiskontere den løsning, vi nu nærmer os.

Lad mig i øvrigt nævne et par tal til belysning af problemets omfang. I året 1962-63 fik i alt 3.400 erhvervshæmmede personer arbejde, deraf 3.000 ved arbejdsanvisningskontorenes bistand og 400 ved egen hjælp. I 1963-64 var der 6.400, som kom i arbejde, deraf 3.500 ved arbejdsanvisningskontorenes bistand og ca. 2.900 ved egen indsats.

I øvrigt ligger det jo sådan, at vi ikke